

povídky plné lásky

nakladatelství
KLAR

jan klar

© Jan Klar, 2016

Cover photography © Jarmila Horáková,
2015

© Nakladatelství KLAR, 2016

*„Mějme méně podstatných jmen, sloves a
přídavných jmen s téměř nepochopitelným
významem, zato však více vět, rozdílně
sestavěných a důmyslně přistřižených...“*
Guy de Maupassant

Konec manželství přichází nečekaně

Kamil miloval, když se mu všechno dařilo. Měl rád zábavu, jídlo, alkohol, auta, chytré a zajímavé ženy, užíval si všeho do sytosti. Nebyl pouze povrchní hédonista, který nevnímá potřeby druhých. Takový sobec on opravdu nebyl. Jeho manželka určitě ničím nestrádala. Ale když měl možnost užít si bokem, nikdy nezaváhal. Na to je život přece jen příliš krátký.

„Svlékni se,“ řekl právě své kamarádce Magdě.

Chtěl si to s ní ještě naposledy užít. Leželi na břehu rybníku, který pokrývaly vzrostlé zelené stinné osiky. Bohužel bylo oblačno. Mysleli si, že se spolu pomilují ve vodě.

Kamil to Magdě slíbil. Byla vdaná, ale toužila po nových rozhledech. Občas žasl, jak je nezkušená. Během léta jí v mnoha ohledech otevřel oči. Ale už ho začínala nudit.

„Ty a ty tvoje d'ábelský oči,“ zašeptala.

Stále mluvila o tom, že je vyslanec d'ábla. Zabývala se černou magií. Údajně jí vyšel v kartách jako pikový král. Ze začátku mu to lichotilo. Proč by pro ni nebyl samotným satanem. V principu jde stále o jedno jediné. Jestli uspějeme v milostné soutěži.

„Chci tě, květinko,“ zašeptal, „jako tě ještě nikdo neměl...“

Ta touha, potřeba jedinečnosti, zachvění země pod námi, zatmění Měsíce, příletu komety, je neodolatelná. Nuda nás pohání

do takových šílených dobrodružství, pomyslel si. Přitom měl doma nádhernou ženu. Těsně před tím, než si sem dovezl Magdu, s ní telefonoval. Slíbil jí, že přijede včas. Slavili dnes dvacet let výročí svatby.

„Mám pro tebe překvapení,“ řekl jí.

Vlastně se už těšil domů. Jenže pohlavní pud je strašně nenasytný, navíc byl ke všemu ještě ješitný. Chtěl, aby na něj Magda ráda vzpomínala. Poslední sex musí být nezapomenutelný. Rozepl si poklopec. Oba zůstali napůl oblečení. Přitáhl jí horní lem trička pod objemná ňadra. Vzrušil se. Bude s ní šukat, něžně i divoce, na všechny způsoby.

Mobil v kapse kraťasů mu poskakoval. Naposledy volané číslo se přiřazením dvou

těl vytočilo. Kdesi v jeho domě to začalo zvonit. V mobilu jeho manželky, která právě uklízela. Těšila se na večer. Přišla z práce a připravila ještě malé pohoštění. Obloženou mísu, stříbrné příbory, broušené sklenky, víno určitě sám přiveze. Byla ráda, že nezapomněl.

„Mám pro tebe překvapení,“ potěšil ji.

Milovala překvapení. Je pravda, že s Kamilem se nikdy nenudila. Cítila se dnes příjemně romanticky. Co všechno už spolu zažili! Dvacet let manželství. Ani jeden nebyl bez chyb, ale stálo to za to. Občas měla pochybnosti, jako každá. Podezřívala ho a byla žárlivá. Ale on to s ní prostě uměl. Dokázal jí vždycky dát pocit jedinečnosti.

Zvedla mobil. V duchu se usmála. „Copak, Kamčo?“

V reproduktoru bylo slyšet sténání. Nejdřív to nechápala. Ale pak zaslechla jeho hlas. Vzdychal přesně tak, jak ho znala. Říkal někomu oplzlá slova. Taková, jaká myslela, že říká pouze jí!

Vymáčkla ho a celá se roztrásla. Došlo jí, že je to konec. Celou tu obloženou mísu mu vrhne na hlavu!

Chvíli tady seděla a brečela. Překvapení, které pro ni uchystal! Pak vytočila jeho číslo. Dlouze to vyzvánělo.

„Promiň,“ ozval se, „měl jsem hoňku...“

„Tak hoňku, jo? A já zas měla telefon. S tebou! Podravuj tu děvku! A domů se už

nevracej. Okamžitě podávám žádost o rozvod!“

Kamil nevěřícně zíral na mobil. Vypadalo to špatně. Taková dětská chyba, uvědomil si. Nezamkl klávesnici. Magda mezitím dotčeně odešla. Tak úžasně se to přitom všechno vyvíjelo!

Tloukl si zoufale dlaní do čela. To snad není pravda! Chvíli si nadával, chvíli se litoval. Pak už jen tak seděl a koukal do vody. Vzpomněl si na tátu. „Nikdo není dokonalý,“ řekl mu jednou, „když uděláš chybu, tak udělej aspoň velkou. Ty malé jsou příliš velká nuda...“

Pokus o milování v rychlíku Ostravan

Martina opravdu nechápala, proč si ten chachar přisedl právě k ní. Schválně si zasedla dvousedáčku, proti které stálo jen jedno sedadlo. Bylo to takové to na konci vagónu, kam si málokdo sedá. Dala si vedle sebe kabelku, aby si k ní nemohl nikdo přisednout. Chtěla si ještě v paměti zopakovat přednášku. Pak si dala na uši sluchátka a pustit si MP 3 z mobilu. Jenže těsně před odjezdem si přisedl právě ten chachar.

„Mate tady volno, mlada pani?“

Byl to na první pohled primitiv. Nějaký horník, co si vyjel do Prahy. Určitě byl podnapilý, protože to z něj táhlo. Měl černé řasy, jako kdyby rubal celý život v dole. Vypadal upoceně, pod tričkem mu

vystupovaly svaly. A na snědé kůži měl tetování. Nějakého draka, bože. To se ještě stále nosí?! pomyslela si Martina. Takoví chlapi snad ani nepatří do EuroCity. Pod ošoupanými džínami se mu rýsovalo přirození.

„Tak fajne,“ řekl a posadil se.

Odtáhla si kolena co nejdál od chachara. Bude dělat, že tady není, tak se to v dobré společnosti dělá. A ona se přece umí chovat. Byla už dlouho Pražanda. Bydlela v jedné odlehlé městské části. U nich na návsi by na takového chlapa nenarazila. Měla dvě děti. Spokojené manželství. Skvělou práci. Neměla moc času na sebe, ale nestěžovala si. Plánovala, že v Ostravě si večer s kolegyní ze stáže někam vyrazí.

„Půjdeme do Stodolní?“ zeptala se kolegyně.

„Jasně, do Stodolní.“

Mimoděk si překřížila nohy. Měla krátkou sukni, což ji znejist'ovalo. Bála se, jak vypadá s těmi holými stehny. Navíc se potila v silonkách. V celém vagónu nebylo jediné otevřené okno.

Ten chachar na ni stále civěl.

Stáhla si lem sukne dolů a zahleděla se do krajiny. Střední Čechy se míhaly před očima, jako by to byl jen videoklip. Odkud vlastně jde, kam míří, co ji ještě čeká? Má její život smysl? Neměla by ještě něco zažít? Něco jiného, co by vybočilo z průměru? Venku je jaro a ona se stále jen

tak míhá. Jako ta ladná kvetoucí krajina za okny.

Ucítla v sobě touhu. Narůstala v ní zvolna, ale sílila. Jako řeka, když povolí část hráze. A Martina měla v sobě takovou betonovou hráz. Za ty roky všedního života ji spíš upevnila. Zvykla si na své jistoty. Na koloběh práce, rodiny, dětí, starostí. Každoroční dovolená. Občas do kina nebo na nějaký muzikál. Už dávno zapomněla na svá přání. Mladá holka z Krkonoš chtěla dobýt světla filmových ramp.

„Moje malá herečka,“ smál se občas manžel.

Nikdy by ho nepodvedla, ale toužila po tom. Představovala si to. Fantazie přece nikomu neublíží. Krátila si tím čas. Dělalo

jí to dobře. Lehce odsunula nohy od sebe. Vlak uháněl a klapal přes pražce do rytmu. Vnucovala se jí ta síla, mužská energie, chlapecká robustnost. Těsně proti ní sedělo takové tělo. Tmavý muž s velkým přirozením.

„Promiňte,“ vydechla.

Dotkla se nechtěně jeho kolene. Cítila v sobě roztoužení. Neklid. Uhýbala pohledem před jeho očima. Civěl na ní jako kobra. Svalnatý drsný, podsaditý chlap. Ruce jako lopaty. Špína za nehty. Ošoupané džíny. Nacpaný rozkrok. Měla chuť se ho dotknout. Rozepnout ho. Vzít ho do pusy. Cítila, jak jí dole vlhnou kalhotky.

„Stanice Kolín,“ ozvalo se z reproduktoru.

Když se vlak rozjel, vstala. Nemohla to už vydržet. Musí na ní poznat, co se s ní děje. Vzala si s sebou kabelku. Měla v ní mobil. Zavolá si o pomoc. Aby poznal, že ho nechce. Že se jde jenom vyčůrat. Kéž by přišel. Aspoň jednou to zažít, pomyslela si. "Nechte mě!" řekla.

Natlačil ji do otevřených dveří toalety. Bylo tam málo místa. Cítila jeho dech na krku, jeho pichlavou tvář. Na chvíli zahlédla svůj obličej. V zrcadle vypadala úplně jinak než jindy. Bylo to jako ve snu. Jako v hororu. Vytáhl jí sukni přes boky. Surově ji ohmatal.

„Ne,“ zasténala, „Prosím!“

Zakryl jí ústa. Co když jí ublíží?! Stáhl z ní silonky i kalhotky. Nesmí ho provokovat.

Nechce zemřít. Bojí se bolesti. Slasti. Jeho penisu. Vzal si ji jako zvíře. Zezadu a hluboko. Kousal jí do ucha. Přirážel jí na zadek. Tlačil ji na zrcadlo. Viděla své oči. Rozšířené panenky. Otevřená ústa. Brečela. Sténala. Křeče v obličejí. Stahy, které jí pronikaly tělem. Nádherná vlhkost. Stále větší vzrušení. Strašná rozkoš! Panická hrůza. Vrchol. A pak ještě další. Kdyby mohla, zemřela by!

Chvíli trvalo, než se vzpamatovala. Hlasitě oddechovala. Zmizel tak nečekaně, jako se objevil. Snažila se upravit. Byl to jen sen nebo ne?! Tak to přece nemůže nechat. Vyšla ven a zahlédla, jak sedí na sedadle. Ten spokojený hajzl!

Vytočila číslo tísňového volání. „Dobrý den, chci ohlásit znásilnění. V rychlíku, ano, do Ostravy. Brzy budeme v Pardubicích...“

V Pardubicích na nádraží se děly manévry. Policejní komando čekalo, až rychlík Ostravan zastaví. Pak vyvedli z vagónu nic netušícího chachara. Kroutil hlavou a nadával svým dialektem.

Měl ten den opravdu velký pech.

Mladá dáma čurá ráda do větru

Na Štědrý den si Vojtěch vyšel s malou dcerkou krmit labutě. Bylo krátce po obědě a na pěší zóně bylo ještě plno lidí. Zřejmě poslední zoufalci na nákupech všech možných vánočních dárků. A především jídla a pití, které potřebujeme, abychom vůbec svátky přežili. Dokud se nezavřou obchodní domy. Přesně podle předpisů našich osvícených zákonodárců.

Vojtěch si s dárky nemusel dělat příliš velké starosti. Byl zadlužený a proto neměl na dárky žádné peníze. Po letech státní služby se rozhodl podnikat a začátky byly těžší, než si myslel. Když už sehnal

zákazníky, platili pozdě nebo vůbec. Ale platit státu daně musel. Nechtěl mít hned na krku poldy. Stačilo, že má na krku půjčku a neodbytné věřitele. Manželka od něj odešla k rodičům a dcerku viděl jen málokdy.

„Tati,“ zeptala se dcerka, „proč maj tak dlouhý krk?“

Stáli na náplavce a kolem nich pluly labutě. Vytáhl z kapsy ztvrdlý chleba, který už sám nerozkousal. Byl tak akorát dobrý pro ty ptáky. Labutě natahovaly své dlouhé bílé krky.

„Aby ulovily potravu,“ odpověděl.

Dcerka přikývla a nadrobila kus chleba do vody. Jedna z labutí natáhla krk a zobala drobky z náplavky.

Bylo oblačno, větrno a stále ještě mlhavo. Dnes bude málo světla, pomyslel si Vojtěch, brzy bude zase tma. Tma, která vytvoří tu správnou atmosféru. Tma, která zakryje všechny starosti. Proč myslet na to, na co myslí neustále. Jestli příští rok vůbec přežije.

„Tati,“ zeptala se, „to je holka nebo kluk?“

Pohlédl na labuť s dlouhým krkem. Rovnala si bílá křídla a pak si je probírala oranžovým zobákem. Viditelně byla už tak přežraná, že si všech těch drobků ani nevšímal.

„Ne, to nepoznám.“

„To nemají pipinky jako my?“ řekla dcerka.

Vojtěch se pousmál. Zeptala se ho tím svým hláskem tak vážně, jako kdyby na tom závisel celý život. Měla pipinku a to bylo její východisko.

„Jo, ale nejsou jim vidět.“

Dcerka se nad tím opět zadumala. Její tělíčko v bílé bundičce tady stálo nad vodou, jako kdyby sama byla taková labuť. Náhle dostal strach, aby mu neuplavala pryč.

„Pojď, Kačko, půjdeme.“

Vždyť je to jedno, pomyslel si, nějak bylo, nějak bude. Na jídlo má a na holku platí podle domluvy. To ostatní dává do firmy. Byl to jeho velký sen. Být svým vlastním pánem. Dělat něco tvůrčího. Kdyby to nezkusil, zbytek života by toho jistě litoval.

Byl by sám ve svých očích srab. Úřední šiml s klotovými rukávy až do důchodu. Nevydržel by to. Zadusilo by ho to. Má se člověk stále jen bát nebo si má plnit sny?

„A ty máš pindíka?“ zeptala se Kačka.

„Hmm, mám,“ přikývl. Znal její dětské výroky. Její dušička si to rovnala v hlavě po svém.

„Zato já mám pipinku!“

Vyšli po schodech na nábřeží. Před nimi se táhla pěší zóna, na lampách zářila vánoční výzdoba. Na náměstí stál vysoký smrk. Blikaly na něm bílé a žluté žárovky. Stmívalo se a stále pofukovalo.

„Ale pipinka se neukazuje?“

"Ne," odpověděl. Blížil se Štědrý večer a on ji vzal za ruku, aby ji odvedl tam, kde bydlela.

„Protože jsem dáma, vid’?“

Byl rád, že si všechno umí tak vysvětlit. Cítil její důvěřivou dlaň a uvědomil si, že takhle s žádnou dámou už dlouho nešel. Neměl na to kdy. Řešil stále jen svou ztracenou důstojnost.

„Tati, já se počurám,“ řekla najednou.

Vojtěch znejistěl. Stáli na náměstí a všude kolem ležela dlažba. Nikde v dohledu nebyl ani kousek trávníku.

„Nevydržíš to, broučku?“

„Nevydržím!“

Celá se roztrásla. Vypadalo to, že to brzy pustí proudem. Nakonec odběhla přímo pod vánoční strom.

Vojtěch jen zíral, co provádí. Stáhla si oblečení a dřepala si. Nad ní se tyčil vysoký smrk. Byl krásně vyzdobený. Městské služby si s ním daly asi práci. Chodci si ho s obdivem prohlíželi. Načež Kačka povstala a zavolala: „Tatínku, já čurám, jako kdybych měla pindíka!“

Vojtěch na okamžik pocítil stud. Ale pak ho to přešlo. Jeho dcerka se usmívala! Vypadala tak pyšně! Udělala něco, co by od ní nikdo nečekal. Její zlaté čuránky se rozlétaly po větru. Padaly pod strom jako střípky štěstí. Ta holka je vážně v něčem po mně, pomyslel si.

Milenec do domu, Bůh do domu

Po tolika letech všedních starostí se Sabina cítila zase šťastně. Její zimní deprese roztály jako ledovce při jarní oblevě. Měla mnohem lepší náladu. Zmizela také migréna, která ji pravidelně přepadala. Její plet' se vylepšila a atopický ekzém se úplně vyléčil. Shodila i několik kilo a přitom se jí zpevnila figura, měla zase zakulacená prsa. Na všechny blízké se usmívala. A za to všechno vděčila pouze tomu, že si pořídila milence.

Přitom si nemohla vůbec na nic stěžovat. Měla úžasnou rodinu, syna a dceru, hodného muže, útulný dům. Vypiplala si

domov k dokonalosti. Každá věc byla s láskou opečovávaná. Nikdo nebyl ničím omezovaný. Snažila se, aby dětem a manželovi nic nescházelo. Starala se o vše do detailů. Oprašovala nábytek, uklízela, vařila, prala, žehlila, udržovala teplo domácího krbu. Přesto jako kdyby jí ještě něco chybělo.

„Pořídím si psa,“ řekla kamarádce.

Kamarádka se uculila. „Neblázni. Pořid' si milence. Je to levnější. Bude za tebe platit a nebude chtít denně venčit.“

Ano, Sabina moc dobře věděla, že se kamarádka projevuje cynicky, protože se nejedná o ni samotnou. Přesto se jí nápad zalíbil. Nikdy dřív by to neudělala. Měla morální zábrany. Ale po tolika letech

manželství člověk změní názor na mnoho věcí. Už ví, že všechno je jinak. A pokud máme v životě něco po ruce, měli bychom to využít.

Po ruce měla bývalého kolegu Marka. Před několika lety odešel do soukroma, ale jejich přátelství pokračovalo. Nebylo to ani tak přátelství. Marek jí pokaždé dával najevo, že ji miluje. Viděla mu to na očích. Nikdy by si sám asi nazačal, kdyby mu to nedovolila. Jednou, když přijel k ní na úřad, povzdechla: „Dneska jsem slaměná vdova.“

„A šla bys na sklenku?“

Mlčky přikývla. Ostatně z Marka se stal zajímavý muž. Byl v jejím věku, uměl se chovat a dobře se oblékal. Pryč byly časy,

kdy v kanceláři platil za holku pro všechno. Ted' měl firmu na IT techniku. Sama měla věčně problémy se svým notebookem. Žena s bezporuchovým počítačem není snad ani žena, říkala si, na to máme své muže.

„Já se ti na něj podívám," řekl Marek u večeře.

„Hm, a šlo by to v sobotu?"

Jednou za měsíc mívala volný víkend. Nechala svou rodinu odjet na chalupu a sama odpočívala. Chtěla mít klid. Nadřela se dost. Mít aspoň jeden večer pro sebe byla pro ni vzácnost. Vyloženě si to užívala. Byla doma ráda. Kdyby měla být už nevěrná, pomyslela si, pak doma. V cizím prostředí by se necítila dobře. Byla

by z toho nejistá. Tady měla své pohodlí. Najednou ji lákalo prožít ve své posteli něco nového.

Marek přinesl dobré víno z Moravy. Choval se decentně. Ukázala mu notebook a šla udělat chlebičky. Mezitím popíjeli, povídali si, smáli se, ale Marek si stále hrál s tím počítačem. Skoro ji to rozčillovalo. Jeho mužské dlaně se vyloženě mazlily s klávesnicí. Něco nepochopitelného do ní tůkal. Najednou sama zatoužila po jeho péči.

„Nejsi tady snad kvůli mně?!”

„Jsem, Sabi.”

Až když ji objal, prohlédla jeho lest. Jenže začalo být pozdě se tomu protivit. Všechno to, co si přála, se stalo. Mazlil se s ní tak,

jak nikdo už dlouho ne. Manželskou rutinu vystřídala závrať. Proč by se tomu aspoň pro dnešek nepoddala? Byla snad jeptiška? Zakázané ovoce je odjakživa to nejsladší. A ona byla pouhá dcera matky Evy.

„Ach jo, bože, ještě!“

Všechna ta slova lásky. Vyslovené štěstí je dvojnásobné štěstí. Zahrnuli se navzájem sladkými slovy. Přisprostlými slovy. Rozkošnými slovy. Když se už domilovali, byli jako v sedmém nebi. Nechtěli se rozloučit. Stále znovu se líbali. Zavázala ho slibem, že jí napíše. Chtěla všechna ta slova mít stále před svými očima.

Život byl najednou mnohem lepší. Usmívala se, kudy chodila. Všechno jí připadalo vřelejší. Stačilo, aby jí Marek

napsal. Jeho slova hladila po duši a dráždila po těle. Byla zase po letech zamilovaná. Začala se s Markem vídat pravidelně. Prostě to potřebovala. Jeden víkend v měsíci nechala rodinu odjet na chalupu.

„Unavená máma je zlá máma," říkala.

Uklidila dům a pak přišel Marek. Jako posel blaženosti. Vyslanec lásky a nadpozemských rozkoší. Bylo to úžasné! Měla pak mírně rozechvělý krok, veselé oči a prokrvené rty. Zadek se jí zpevnil, vlasy dostaly lesk a celá omládla. Ale hlavně měla naplněnou duši. Už necítila tu nicotu, která je kotvou naší existence.

Jednou si zašla z práce na trh. V řezbářském krámku uviděla malou hezkou cedulku s nápisem „Host do domu, Bůh do

domu". Připadalo jí to milé. Koupila cedulku a doma požádala syna, aby ji přitloukl ve vstupní hale. Kdokoliv vešel, musel si jí všimnout. Manžel se vrátil večer z práce. Přiběhla ho uvítat a políbila ho.

„My někoho čekáme?“ zeptal se opatrně.

„No,“ usmála se, "to nikdy nevíš."

Lidi dělají ve vesmíru velké problémy

V dnešním světě přežít nebylo vůbec snadné. Petr odpověděl opět na několik nabídek práce a pak dopil zbytek whisky v láhvi. Bylo pozdě večer a žádné velké vyhlídky před sebou neviděl. Rozhodl se jít spát. Uprostřed noci s ním někdo zatřásl,

jako kdyby hořelo. Nad ním stáli dva zelení muži. Balkónové dveře byly dokořán a u balkónu stál kosmický koráb. „Posílá nás šéf,“ řekl jeden mužík a pobídl Petra chobotem.

„Jakej šéf?!“

„Odepsal jste přece na ten inzerát, ne?!“

Petr na to nic neodpověděl a honem se oblékl. Věděl, že musí být připraven. Dobrá práce na člověka dlouho nečeká.

„A kam jedeme?“

Mužík netrpělivě zamrkal svým jedním okem. Odstartovali. Petr se posadil dozadu, jako kdyby byl v taxíku. Průzorem mohl sledovat vesmír. Moc se toho venku nedělo, ale pořád to bylo lepší, jak si

uvědomil, než 128 programů na jeho satelitní televizi.

Před nimi se objevila fialovorůžová planeta. Na ní nebylo nic než nekonečná změť mrakodrapů. Na střeše nejvyšší budovy stál heliport. Když přistáli, mužici odvedli Petra do budovy. Nastoupili do výtahu a ten větší zelený mužík zmáčkl chobotem tlačítko.

Mužici se mezi sebou nenuceně bavili.

„Už máš padla, Gabrieli?“

„Jdu na pivo. A ráno letím do Parády.“

Větší mužík zatroubil chobotem.

„Hehe, s tou plazmou z Edenu?“

Druhý mužík se začervenál.

Pak se výtah zastavil. Před Petrem se rozprostírala velká kancelář. Stálo v ní několik bílých pracovních stolů. Kožená křesla a růžové monitory. Působilo to dojmem luxusu a pohodlí. Na takové místo musí být nával, pomyslel si Petr, kdoví kolik je asi uchazečů? V místnosti seděli tři chlápci. Jeden vypadal jako zabalený do celofánu. Při Petrově příchodu se zmačkal do podoby květiny. Pak tam byl muž podobný Ježíšovi. Usmál se a vesele se pokřižoval. Ten poslední byl úplně normální robot.

„Ahoj kámo, šéf je vedle!“ řekl robot.

Za nimi byly prosklené dveře. U velkého stolu seděl šéf. „Tak se posad'te,“ pokývl Petrovi.

Vypadal jako Mick Jagger. Jen byl víc hubenější a vyžilejší. „Jsem tvůj Bůh,“ představil se, „a mám žaludeční vředy.“

Petr opatrně přikývl.

„A víš proč? Mám na starosti lidi. Patří do mého oddělení. Na poslední poradě bylo kvůli tomu šílený haló! Lidi škodí celému světu. Dělají binec a randál, který proniká milióny kilometrů a let vesmírem. Zasahují do jiných vesmírů a to se nelíbí jiným bohům.“

Bůh se napil mrkvové šťávy. Pak pokývl. „Tos nevěděl, co? Nejsem jedinej. Jo, i bozi mají svého šéfa.“

Petr pokrčil rameny.

„A právě šéf rozhodl, že musím lidi vyřešit. Takhle to dál nejde. Narušuje se křehká

rovnováha. To jistě chápeš. A já potřebuju schopného člověka. Líbí se mi tvůj strukturovaný životopis. Mám už taky hodně za sebou. To víš, tolik let sex, drogy a rock n roll.“

Bůh povzdychl. „Musím k doktorovi. Všechno ti vysvětlí Ježíš. Ten, co vypadá jako Keith Richard. Dostaneš plat a bonusy. Můžeš bydlet zatím u mě. Neboj, tady to je jen práce. Máme pohodlné baráky v galaxii Orion. Bavit se jezdíme do Parády.“

Bůh alias Mick Jagger vstal. „Doufám, že souhlasíš. Rozkoukej se. Pak vyřid' tu Zemi. A zruš celou Sluneční soustavu. Ta to má stejně taky za pár. Já už na to nemám žaludek...“

Petr se rozhlížel po novém pracovišti. Jeho kolegové spolu vtipkovali. Byla to opravdu změna. Žádné útoky nebo nepřátelství. Přijali ho hned, jako kdyby sem odjakživa patřil. Cítil se fajn. Venku na chodbě narazil na bufet. V nabídce měli spoustu divných jídel. Mezi nimi objevil klobásu. Objednal si k ní pito a odnesl si to k počítači.

„Tak se do toho dáme?“ zeptal se Ježíš.

Vysvětlil mu jeho povinnosti. V podstatě měl spravovat vesmír. Na monitoru měl zmenšený náhled. Každá část byla označena: Hercules, Perseus, Velký pes, Sluneční soustava. „Můžeš s lidmi vyjednávat,“ řekl Ježíš, „ale já bych se s tím nemazal.“

Petr se nad tím zamyslel. Připomněl si, jak dosud žil. Bylo to utrpení a nikam to nevedlo. A teď to mohl změnit. Dostal božskou moc. První úkol byl vyřešit lidstvo. Jeho pýchu a sebestřednost. Mohl oslovit OSN. Apelovat na prezidenta Spojených států. Vysvětlit mu situaci. Ale nemělo by to smysl. Lidi jsou stejně nepoučitelní. Znal je až moc dobře. Nebrali ohledy na nikoho jiného než sami na sebe. Měli své malé pravdy. Prázdné obličej. Byli tak domýšliví. Měkké bezpáteřní povahy. Jejich hračky. Jejich žabomyší války. Jejich sebeklamy. Jejich unudění potomci. Přejel kurzorem myši po monitoru a označil Sluneční soustavu.

Pak vyhledal tlačítko DELETE a stiskl ho.

